

det ærede Medlems egen Regning, og det ærede Medlem har ingen Beføjelse til at bruge dette Udtryk, idet der ikke fra Regeringens Side foreligger noget som helst, der kunde tyde paa, at man har tænkt sig Muligheden af at betragte noget Parti i denne Sal som Haandlangere. Vi appellere til de ærede Medlemmers Samfundsfølelse, til deres Fædrelandskærlighed og anmode dem om, da vi jo alle have Medansvar for den finansielle Situation, at bidrage hver sit til at komme ud af den. Men Kravet om en Forklaring i dette Øjeblik paa, hvad Regeringen vil foreslaa, naar Rigsdagen træder sammen til Efteraaret, kan det ærede Medlem ikke vente at faa opfyldt. Naar Rigsdagen træder sammen til Efteraaret, skal der fra Regeringens Side foreligge en Finansplan og Forslag om at skaffe Balance. I dette Øjeblik kan man ikke komme videre, fordi man endnu ikke kan overse, hvor mange Millioner det vil være nødvendigt yderligere at faa ind ud over de 7—8, der kræves ved de allerede nævnte Indtægtslove, der intet præjudicere med Hensyn til den finansielle Plan. Det forekommer mig derfor ganske naturligt at gennemføre dem nu, og jeg anmoder de ærede Medlemmer om som gode Medarbejdere at bidrage deres til, at de kunne blive gennemførte, inden Samlingen slutter.

Finansministeren (N. Neergaard): Den Tone, der gik gennem Finanslovsforlaget Behandling i Gaar, var jo noget mørk, noget trist, og det var saare naturligt. Der er ingen Regering, der kan vente glade Ansigter, naar den kommer med et Finanslovsforlag, der byder paa en Underbalance af næsten 21 Millioner Kr., og hvor det endda er let at se, at denne Underbalance vil blive større bag efter alene paa Grund af Tillægsbevillingsloven. Hvorledes i øvrigt de forskellige Momenter, der virke i op- og nedadgaende Retning i Forhold til Budgettet, ville komme til at virke i det Finansaar, vi her ere i Færd med at lovgive om, kan man ikke sige, men saa meget tør man vel nok antage med nogenlunde Sikkerhed, at Underskuddet vil blive større end disse 21½ Millioner. Det er drøvelige Udsigter, og det er naturligt, at dette bliver understreget, og at man saa kraftigt som muligt opfordrer Regeringen til at gøre en Ende paa denne Tilstand. For saa vidt er Opfordringen dog ikke saa nødvendig, som Regeringen allerede ved Forelæggelsen af dette Forslag i Folketinget udtalte det som sin bestemte Hensigt se- nest i Oktober indeværende Aar at fore-

lægge et Finanslovsforlag i Forbindelse med saadanne Indtægtslove, at de kunne fremskaffe fuldstændig Balance. Regeringen angav den Gang ogsaa sine Grunde for, at den ikke allerede paa det Tidspunkt og overhovedet ikke i denne Samling kunde forelægge en Finansplan eller samtlige de Indtægtslove, som det er Meningen at forelægge. Men ingen kunde være i Tvivl om, at det er Regeringens Hensigt at gøre det til Efteraaret. Ingen kunde være i Tvivl om, hvad der var Regeringens Maal, eller om, at Regeringen saa fuldt ud som noget Medlem af vor Rigsdag er klar paa, at det ikke lader sig gøre at fortsætte med Underskud, der Aar for Aar dækkes ved Laan. Lignende Udtalelser er jeg fremkommen med i Efteraaret i dette høje Ting ved Forelæggelsen af Forslaget om Fornyelse af det midlertidige Laan af December, ja, jeg tror, at der allerede i Sommersamlingen fra Regeringen fremkom Udtalelser i lignende Retning. Ingen kunde altsaa være i Tvivl om Regeringens Hensigt i saa Henseende. Men det skader ikke, at det atter og atter understreges, at der i begge Rigsdagens Afdelinger er en alvorlig Villie til at bistaa Regeringen med at skaffe Balance til Veje, og selv om denne Villie viser sig ved nogen Utaalmodighed, kan Regeringen ikke andet end indrømme, at Situationen virkelig er af den Natur, at det er rimeligt, om det varme Ønske, der næres om at komme ud af de nuværende uholdbare Tilstande, undertiden kan afføde nogen Nervøsitet, nogen Utaalmodighed.

Den af de ærede Talere, som jeg finder særlig Anledning til at henvende nogle Bemærkninger til, er det ærede Medlem for 2den Valgkreds (Bramsen), der jo udtalte sig udførligst, og som navnlig fremkom med Udtalelser, der ere afvigende fra den Opfattelse, Regeringen har.

Jeg skal først dvæle ved nogle Bemærkninger af det ærede Medlem paa Omraader, hvor mine Synsmaader ikke afvige meget fra hans. Det var de særdeles forstandige Bemærkninger, han gjorde angaaende Kassebeholdningen og Reservefonden. Det ærede Medlem har fuldkommen Ret i, at hverken vor Kassebeholdning eller vor Reservefond er anbragt paa nogen hensigtsmæssig Maade. Kun maa jeg sige — og det ved det ærede Medlem ogsaa meget godt —, at der ikke kan paabyrdes den nuværende og heller ikke de nærmest foregaaende Regeringer et særligt Ansvar derfor. Den u hensigtsmæssige Anbringelse af Kassebeholdning og Reservefond er en gammel, en meget gammel